

Виходить з 1962 р. № 12-13 (1323-1324) Жовтень 2007 рік

А Ц І О Н А Л Ь Н И Й У Н І В Е Р С И Т Е Т Б У Д І В Н И Ц Т В А І А

Бліц-інтерв'ю

ЯКИМИ ЗАПАМ'ЯТАЛИСЯ ВАМ ПЕРШІ ВЧИТЕЛІ?

Здавна професію викладача у нашому народі особливо цінували. Прості селяни навіть цілували педагогам руки, відгукувалися про них з пієтетом і особливо повагою, адже розуміли, що ці сіячі "розумного, доброго, вічного" роблять дуже благородну справу: допомагають їх дітям вибитися у люди, просвітлюють їхні уми, ставлять їх на шляху вище, ніж вони були до того. Добрий вчитель не лише навчає писати чи рахувати, а й дає настанови на життя, учить мислити, аналізувати, любити знання, нові відкриття, він формує світогляд молодій людині.

Редакція газети "А+Б" запитала у своїх читачів чи запам'яталися їм перші вчителі:
Андрій Куліничук, студент ІІ курсу КНУБА:

Перший вчитель – це неовб'язково той, хто вчив тебе з першого класу. Я запам'ятав найбільше вчительку, яка вчила мене з 5 класу – саме вона виплекала в мені борця. Коли здавалося, що щось не вдається – не піддається задачка чи якесь завдання, вона казала: "Ти зможеш!" і справді я долав це, підтриманий вірою у себе.

Ольга Булкарьська, студентка Ш курсу:

Коли я зустріла свою першу вчительку, на серці стає дуже приємно. Вона завжди усмієнена, весела. Пригадую, як тільки в мене виникали якісь запитання, вчителька відповідала лагідно, наче рідна мама. У мене вчилися ми, її учні, збиралися збиратися і привітати нашу Дарину Петрівну великим букетом квітів – так ми виражаємо свою шану.

Катерина Гречин, випускниця КНУБА:

Ніколи не забуду своїх викладачів з КНУБА: професорів кафедри Інформаційних технологій Вячеслава Борисовича Задорова та Охорони навколишнього середовища Віру Михайлівну Удов. Саме вони мали чималий вплив на мою формування як фахівця і, безперечно, моїми учителями і просвітниками були мій дідусь і бабуся, інженери-будівельники, а також мій батько, що вчителював у коледжі східних мов.

Отже, шануємо всіх своїх наставників не лише в першу неділю жовтня, а й повсякчас. Адже в тому, ким ми стали, велика заслуга належить і вчителям, за що їм доземний уклін.

Міркувала і опитувала **Наталка Середняк**

Перший дзвоник

РОЗПОЧАЛОСЯ НАЙКРАЩЕ ЖИТТЯ – СТУДЕНТСЬКЕ...

Щирі слова від ректора

Звучить гімн університету

Студентський квіток від ректора – М.Цюцорі (1 курс ФАІТ)

Ректор нашого закладу д.т.н., професор **А.М.Тугай** вітає всіх з почесним званням "Студента КНУБА" і говорить пронікалієві слова: "Цей навчальний рік в нашому закладі є вже 77-м. Сьогодні я вручаю Вам його долю. Наш вуз – єдиний в Україні, де виростили чотирьох Героїв України. Це голова президентів Будівельної палати України, почесний президент ХК "Київміськбуд" В.А.Поляченко, экс-мер Києва О.О.Омельченко, президент корпорації "Укрестравація" М.І.Орленко, голова правління ВАТ Трест "Київміськбуд-6" І.Ю.Даниленко. Серед випускників університету понад 80 лауреатів Державних премій, премій ім.Т.Г.Шевченка, заслужених діячів науки і архітектури, видатних керівників як на державному, так і місцевому рівнях, які своєю працею, науковими досягненнями здобули визнання університету як провідного навчального закладу України. Одним словом, ви обрали вуз, яким можна пишатися. Але вам буде нелегко. Ми готуємо будівничих. Тому треба бути готовим до труднощів і під час навчання, а пізніше під час роботи. Будівничі будуть для всіх: і собі, і людям, і країні. Випускники КНУБА мають одну з найбільших заробітних плат, але вони заслуговують на це своєю важкою, але гідною працею..."

Наш університет провідним був ще за часів Радянського Союзу, його добре знають закордоном. Ви прийшли сюди для здобуття знань. У нелегкі 5 років, які на вас чекають, ви вчитиметесь. Потім буде досліджування, працювати на будовах. Всі це підпорядковано будівництву. Про все це говорили молоді гості університету, наші випускники, які прийшли привітати першокурсників. Із захопленням сприйняло молоде покоління й концерт наших студентів-артистів. Насамкінець ректор продзвонив молоді зміни перший студентський дзвоник.

З Днем працівників освіти!

Студент 1 курсу архітектурного факультету Сашко Пашиньський

Традиційна зустріч студентів 1 курсу 2007-2008 навчального року з керівництвом університету 30 серпня ц.р. розпочалася Гімном незалежної України.

Підготовлено газетою

Нове пополнення ФАІТу

КНУБА! А ЧОМУ САМЕ?

З трьох першокурсників ФАІТу, що зображені на фото, це питання ми спрямували до Владислава Подковирини (в центрі). "Насамперед, вступаючи до університету будівництва і архітектури, я йду по стопах всіх своїх родичів: батька, дядька і тітки, які закінчили цей навчальний заклад у 90-х роках вже тепер минулого століття. Батько закінчив факультет промислового і цивільного будівництва, й дуже радив мені також вступити на ПЦБ. Але я обрав ФАІТ, спеціальність БМО. Вступив за співбесідою.

- Ти – киянин?
- Так. Я закінчив середню школу №60, що в нашому Солом'янському районі.
- Кого з викладачів своєї школи ти завжди пам'ятатимеш?

- Насамперед свого класного керівника, яка вчила нас українській мові та літературі. Це Наталя Миколаївна Деледіва. Математику викладала нам Тетяна Іванівна Руденко, фізику – Людмила Михайлівна Шульга, креслення – Ірина Альфредівна Овдєненко. А директор нашої школи Людмила Василівна Коузуб вчила нас географії. Тому, якщо наша університетська газета вийде напередодні Дня вчителя, то я особливо хотів би її привітати. Отже, з радістю вітаю Вас з професійним святом. Широ дякую за отримані знання, за гарне ставлення, за розуміння. Сердечно зичу Вам міцного здоров'я, сімейної злагоди, гарного настрою на цілий рік, а ще хороших учнів! Хай збудуться всі ваші найзаповітніші мрії!"

Підготовлено газетою

РЕАЛІЗАЦІЯ ОСНОВНИХ НАПРЯМІВ РОЗВИТКУ КНУБА

Вчена Рада

З 77-м навчальним роком нашого університету будівництва і архітектури привітав колег-викладачів та співробітників ректор вузу, д.т.н. Анатолій Михайлович Тугай на відкритому засіданні Вченої Ради 31 серпня.

"Рік починається в умовах переходу на двоєступеневу систему вищої освіти: бакалавр-магістр, – продовжив ректор. Навчання студенти, які вступили до університету, будуть за напрямками, які частково чи повністю співпадають з нинішніми спеціальностями або об'єднують їх декілька. Це професійна освіта; освітотворче мистецтво; товарознавство і торговельно-підприємницький менеджмент; екологія; охорона навколишнього середовища та збалансоване природокористування; комп'ютерна наука; автоматизація та комп'ютерно-інтегровані технології; інженерна механіка; гідротехніка (водні ресурси). Будівництво: ПЦБ, МБГ, ТВ, ВВ, СВВ, ТЕКВМ. Архітектура: АБС, ДАС, МБ, Геодезія, картографія та землеустрій: ГД, ГСТ, ЗК. Все це означає, що студенти

навчатимуться по одній програмі: ми отримуємо навчальний план з нашого напрямку, а не зі спеціальності. Для навчання ми підготували кілька великих аудиторій, які об'єднують потоки."

Далі професор Тугай повідомив, що навчальний рік розпочинається з конкурсних вступних випробувань на навчання за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліст (якого через чотири роки не буде) та магістр. Це робиться для того, щоб готувати фахівця вищої кваліфікації, адже, якщо на випробуванні студент отримує "тришку", то навіщо такому бакалавру займати місце в магістратурі.

"Ми й надалі продовжуватимемо впровадження кредитно-модульної системи в навчальній процес, – наголосив А.М.Тугай. Крім того, до університету на перший курс частково зараховуватиметься молодь, яка має сертифікат незалежного тестування. Університет також відмовляється від навчання студентів за так званою очно-заочною формою навчання за скороченим терміном за межами нашого закладу та ін. Отже, з таких об'єктивних та суб'єктивних факторів і ставляться завдання, які стоять перед колективом нашого навчального закладу."

Ректор ознайомив колектив з результатами вступних випробувань до університету 2007-2008 навчального року та аспірантурі. Було звернуто увагу і на те, що у 2007-му зменшилась кількість захисту кандидатських дисертацій: з 47 здобувачів лише 11 чоловік є нашими співробітниками та тільки троє захистилися у термін. Приємно відзначити, що в цьому році захистили докторські дисертації наші співробітники: докторанти кафедри інформаційних технологій С.В.Цюцора, міського будівництва О.С.Петраківська та хімії Г.М.Кочетов. Університетом видано 9 підручників, 19 конспектів лекцій, постійно видаються 12 наукових збірників та ін.; бібліотека поповнилась виданнями на 1 млн. 125 тис.примірників.

У доповіді ректор зробив огляд наукової роботи навчального закладу. Результати завершених наукових досліджень відполюють сьвітлому рівню, а деякі й перевершують цей рівень. Сьвітло тому – результати захищалися патентами. Асистент кафедри охорони праці і навколишнього середовища С.Ю.Пермнова отримала грант Президента України для обдарованої молоді на проект "Створення електронної версії бази даних і карти техногенного наванта-

ження та потенційно небезпечних техногенних об'єктів Херсонської області".

Далі доповідач привернув увагу присутніх до важливого питання: впровадження в навчальний процес сучасних інформаційних технологій. Вже 6 років, як в університеті започатковано і розвивається корпоративна комп'ютерна мережа, діють Інтернет вузли, створено Web-ресурс (сайт та портал) університету і кафедр, постійно збільшуються користувачі електронної пошти КНУБА. Але існують і проблеми. Ефективність використання комп'ютерної техніки дуже низька. Її загальноуніверситетське завантаження лише 25%, по факультетах: 23% (ПЦБ), 37% (ФАІТ), 50% (архітектурний фак.), 14% (СТФ) та ін. Певна частина науково-педагогічних і науково-допоміжних працівників не володіють комп'ютерними засобами.

З уст ректора пролунало повідомлення про найважливіші напрями діяльності закладу. Це виховна робота. Він розповів про соціологічне дослідження, проведене в університеті. **Аналізуючи отриману інформацію, треба відзначити, що лише третина студентів задоволена читанням лекцій та проведенням практичних занять. Половина випускників оці-**

нює свій рівень підготовки як середній. Було названо таку проблему: небажання викладачів надавати допомогу при вивченні дисциплин, небажання оцінювати знання, невміння викладача спілкуватися зі студентами та ін. Щодо рівня освітньої підготовки у форматі кредитно-модульної системи, то більшість студентів її оцінює гарно, кажучи, що вона стимулює, вносить більше прозорості у відношення "викладач-студент", хоч, правда, є й неважкі кількість студентів, що погано інформована в цій системі.

Ректор торкнувся й питання роботи з кадрами. Останнім часом у вузах обговорюють як професорсько-викладацький складу. В нашому університеті 681 штатний викладач. З них вік 82-х докторів наук, професорів досяг 65 літ, 306 кандидатів наук, доцентів у віці 53 років життя, ст. викладачі мають середній вік 57 років. Ступенями й званими викладацький контингент КНУБА забезпечений на 57%, в інших містах України є кращ дані. Отже, щоб мати гарний контингент студентів, майбутніх фахівців будівельної справи треба працювати і над собою.

І. Герасценкова

Спроба аналізу

ДЕ ПРАЦЮВАТИ БАКАЛАВРОВІ?

Як відомо з слів ректора університету, що були сказані на відкритому засіданні Вченої Ради, нинішній 2007–2008 навчальний рік розпочинається в умовах переходу на двоступеневу систему вищої освіти: бакалавр-магістр. Наразі ніхто з наших бакалаврів не виявив бажання йти працювати. Отже, часи змінюються. А де ж працювати бакалавру? Ще донедавна про працевлаштування бакалаврів навіть не йшлося.

Газета вирішила поцікавитися у нинішніх бакалаврів, як вони ставляться до того, щоб після отримання диплома одразу йти на роботу. На думку Іри Дідух, бакалавра-заочниці КНУБА, майбутнього менеджера, працювати з дипломом реально. Свого часу дівчину не хотіли брати на роботу, бо не було ніякого диплома.

Тож із дипломом бакалавра таких проблем уже не виникатиме. Подібна пригода сталася з Максимом Гарчиновичем, однокурсником Ірини. Хлопець теж давно працює. Маючи середню базову освіту, йому було непросту влаштуватися на роботу. Немало обвів порогів, але без диплома ніхто не хотів з ним навіть розмовляти.

З іншого боку можна мати такий диплом, але нічого не тямити в роботі, – вважає Максим. – На мою думку, людину треба цінувати не за тим, має вона диплом чи ні, а за професійними навичками. Я ж можу собі той диплом купити, а далі що? Якщо людина віме себе реалізувати, то це, на мій погляд, найважливіше.

Підтримують своїх колег-заочників і студенти стаціонару Марія Чернетко та Наталя Ільницька, також бакалаври. Марія Чернетко, наприклад, вирішила продовжити навчання в магістратурі. Дівчата впевнені, що це дуже добре, коли з дипломом бакалавра можна отримати роботу. Однак, вважають вони, це не всі студенти втратили, що їх чекає із виходження у Болонський процес.

Наразі ніхто з наших бакалаврів не виявив бажання йти працювати, – каже ст. викладача кафедри Михайло Петрович К. – Усі бакалаври, навіть комерційники, продовжуватимуть здобувати високу освіту. Чи був такий приклад, коли бакалавр стаціонару влаштувався б на роботу і був нею задоволений, як рівно і зарплатню? Такого я не зустрічав. Усі вони після складання іспитів учаться далі на спеціаліста і магістра. Хоча після закінчення бакалаврату можна йти працювати інженером. Тим правом зазвичай користуються заочники: отримавши перші дипломи, вони пред'являють його у відділ кадрів і вимагають відповідної посади, але навчання не покидають. Такої думки дотримуються й інші наші викладачі КНУБА: дотепер такого у них ніхто не було, що бакалавр стаціонару не продовжував навчання.

На думку інших професорів і доцентів Університету, наше законодавство, на жаль, не є стале й часто змінюється. Не все є визначене і щодо бакалаврів. Це не сприяє стабільності, впевненості такого випускника у своєму подальшому трудовому житті. Щодо ліквідації фахового рівня підготовки спеціалістів, то це тягне зменшення кількості таких студентів. Адже не всі можуть бути магістрами. З іншого боку, якщо студент не дуже дбає про навчання, а лише про перехід з курсу на курс, то чи варто таким людям і далі знуцатися з себе? Хай краще працюють. Не всі ж мають бути докторами наук. До то ж, нині на ринку дуже бракує людей робітничих професій середньої кваліфікації, тобто молодшого керівного складу. Головне, які знання студент вивесив зі стін Університету. І це – як на державному рівні будуть ставитися до бакалаврів. А у найвищих ешелонах влади – новий хаос, на жаль. І це не дає можливості спрогнозувати, а що буде далі.

– Мабуть, тому всі бакалаври поки що й далі продовжуватимуть навчання...

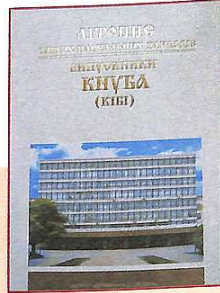
– Так, але якщо їм дипломи не будуть підкріплені знаннями, то кому від них буде користь? Зарплата ж залежить від якості виконаної роботи. Диплом, звичайно, відіграє певну роль, а от зарплата – у руках самого випускника: робиш добре – маєш більше...

Тетяна Яценко, студор газети

Думки вголос

Ювілейне Видання Літопису

Недавно вийшла у світ книга "Літопис вищих навчальних закладів. Випускники КНУБА (КІБ)". Видання Українського видавничого консорціуму. Воно стало визначною подією для колектива університету, багатьох тисяч наших випускників і всієї будівельної громадськості України. Чудова поліграфія, яскраві кольорові ілюстрації добре сприймаються читачем. Ділячись на інтелектуальні теперішні солідні обличчя наших випускників і фото продукції, створеної ними, читаючи текст про їх діяльність серце повниться радістю і гордістю за них й побажаннями їм подальших успіхів.

До тексту книги є зауваження і побажання, які треба врахувати в майбутньому виданні.

Літопис – це запис сучасними історичних подій. Для вищих навчальних закладів він має багато різновидів, включаючи розділ "Випускники університету". У виданні представлені: "Урочистості з нагоди ювілею", "Історичний нарис", "Структура вузу", "Викладачі" та ін. Тому книга має значний обсяг, а враховуючи папір крейдований, глянцевої високої якості, що складає її масу в декілька кілограмів, але є не дуже зручним в користуванні.

Основний недолік цього видання в тому, що не названі прізвища всіх випускників вузу. У зверненні до читача ректор університету, професор А.М.Тугай, пише про велику честь представити кращих випускників. А як же бути з тими, які працюють в глибинці і не мають можливості виступити в пресі й на телебаченні? Вони такі ж рідні діти своєї Alma mater. Вони поважають і люблять її, цікавляться її подвигами. У нас немає поганих випускників, ми ніколи не мали рекламації відносно їх підготовки. Ми все ж такі повинні жити за принципом "нічого на забутий, ніщо не забуте".

Відомо, що війна вважається закінченою, коли похований останній загинув солдат. Літопис випускників достовірний

тоді, коли названі всі, незалежно від їх заслуг. Кожне прізвище говорить само за себе. Об'єктивну оцінку йому дає історія.

Якби перед автором-упорядником В.В.Болговим, науковим консультантом В.Чепаком і відповідальним за випуск І.В.Болговим був увесь список випускників, то вони не змогли б не помітити Героя Радянського Союзу Г.Ф.Пастухова, Героя Соціалістичної праці П.Д.Степанчука, кавалерів орденів Леніна Ю.В.Філімова, П.А.Рахубу, Лауреатів Державної премії Української РСР в галузі науки і техніки І.Г.Затульського і В.Ф.Павловича, начальника Головкиївмискомбуду і мера м. Києва В.О.Гусева, заступника мера Києва М.В.Лаврухіна. Небагато вузів має випускників, іменем яких в наш час названі вулиці. В Києві є вулиця чудової людини і Великого громадянина М.В.Лаврухіна.

У розділі "Факультети КНУБА" не по всім кафедрам висвітлені наукові школи, видавничі діяльності, досягнення (стор.87), зате по деяким є повтори (стор.86 і 89).

Редакція видавництва висловлює подяку керівництву за надану інформацію і допомогу у підготовці матеріалу про університет. Якщо серед цієї інформації був "Історичний нарис", виданий до 60-річчя КІБ, то на нього треба поспостіть.

По тексту є прикрі неточності в написанні прізвищ, імен та по-батькові і посад ветеранів, нагороджених медаллю "Ветеран Університету" і Лауреатів премій.

Викликає подив ставлення до підготовки цього важливого фрагменту літопису. Назва премії повинна бути у відповідності з дипломом. Необхідно пред'явити зображення всіх різновидів нагрудних знаків Лауреатів, а не лише в галузі архітектури. У різні періоди історії країни вони є різними. А знак Лауреата Ленінської премії бачили не всі студенти, випускники і навіть викладачі.

При виникненні сумнівів відносно обсягів другого видання літопису можна рекомендувати розділити видання окремими розділами: для вступаючих до вузу; для душі випускників і для історії; рекламний створеною продукції. Крім того, варто економічніше використовувати дорогі сторінки книги (приклад див. в "Історичному очерку КІСІ, Київ, "Будівельник", 1991). Інформаційна ємність деяких сторінок незначна, інколи близька до нуля, а сторінка, присвячена Герою Соціалістичної праці П.Д.Степанчуку, свідчить про рівень підготовки матеріалу до публікації.

Варто відмовитися від багатьох розділюючих художніх вставок загальної домки фотографій міста Києва та ін.

Бажано, щоб кількість сторінок, присвячених висвітленню діяльності наших випускників в колективах, де вони працюють, була приблизно рівною. Зрозуміло, що в умовах ринкової економіки це зробити складно, але можливо. Видання, позбавлене названих недоліків, буде бажане й любиме всіма випускниками. Його зможуть придбати всі бажані за доступною ціною. Ювілейне видання накладом 5 тис. примірників побачило світ не для продажу завдяки спонсорам і меценатам, які надали фінансову підтримку для можливості надрукувати книгу.

Справа честі колективу Університету і його випускників підвищити рівень об'єктивності у висвітленні історії, сьогодення і майбутнього будівництва і архітектури.

Ю. Піщаленко, співголова Ради ветеранів КНУБА, професор

Ювілей

Щедрий дарунок митця

Відомо, що кожен людина наймиліший та найтепліший саме той куточок землі, де він зростає. Той, де вперше побачив світанок і захід сонця. Де вдихався уважно в нічне зоряне небо і тихо дивувався безмежності всесвіту... де з'явилися перші друзі, де вперше хвилювалося закохане серце і п'яний найперший поцілунок...

Художник-живописець реалістичного напрямку академічної школи, доцент кафедри малюнку і живопису В'ячеслав Андрійович Малиновський майже чотири десятиліття працює в нашому університеті будівництва і архітектури. Вищу художню освіту здобув у Київському державному художньому інституті (нині Академія мистецтва) у 1959–1964 роках. Навчався у майстерні В.М.Костецького, В.І.Забашти, Л.І.Вітовського та ін., з 1965 року бере участь у республіканських, міських та групових виставках художніх творів.

Свої твори експонував на 10 особистих виставках, інформацію висвітлював у періодичній пресі, по радіо і теле-

баченню. Понад тридцять років картини майстра знаходяться в експозиціях музеїв України і за кордоном у приватних колекціях Бельгії, Японії, США. Основні художні твори: "Останній дзвінок десятикласників" 1965–1970 рр., "Першокласники" 1971–1975 рр., "Біля вічного вогню" 1976–1980 рр., "Нареченні" 1981–1985 рр. та інші.

В.А.Малиновський – член Національної спілки художників України. Багато уваги приділяє зображенню архітектури. У його творчому доробку є серія міських пейзажів Москви, Санкт-Петербурга, міст Прибалтики, а також Львова, Житомира, Чернігова та Києва. Основним напрямком творчих пошуків художника є продовження кращих традицій реалістичного образотворчого мистецтва академічної школи.

Цікаво, що у своїх пейзажах В'ячеслав Андрійович захоплюється від позолоти тепер вже рідного міста Києва, як і один з найкращих київських архітекторів Павло Федотович Альошин, чия творчість наклала відбиток на формування як Києва, так і Мурманська, Харкова та інших міст, Павло Федотович вважав: "Київ може й повинен мати свій

Запрошуємо до співпраці

ВІПРОБУЙТЕ СЕБЕ В РОЛІ ДОПИСУВАЧА

Випробуйте себе в ролі дописувача. Запрошуємо до співпраці з студентською газетою всіх, хто бажає вислови-

тися, спробувати розповісти про свої міркування з питань, які турбують вас й студентське товариство. Адже є багато тем, стосовно яких газету цікавить ваша думка. Тож не соромтеся, заходьте до редакції (Головний корпус, 6 поверх, кімн.601а), приносьте свої твори, фотографії, малюнки. Ваші публікації мають шанс з'явитися у друкованому вигляді. Отже, ми готові до співпраці. А ви?

особистий стиль, архітектуру, пов'язану і минулим, але пристосовану до теперішнього часу. В своєму загальному ансамблі Київ має бути білостінним із золотом." У збірнику "Поезія Лелеки" В.А.Малиновського (про який йдеться) майже півстоліття тому у вірші "Осінньому Києву" автор писав:

Люблю твою розкішну позолоту і в неї голубів розкішній рій, твою осель і вулиць ніжну ноту з сумних думок і слогадів, і мрій. О, не тужи, що журавліні крики Просяльно так доносять згори, Твої студенти, як бурхливі ріки, Ждуть зідусиль осінньої пори.

1960 р.

Ось, послушайте, що каже В'ячеслав Андрійович студентам-архітекторам, яких учив майже все життя:

Труд зодчого, піднесений і гордий, Ви майбуття тримаете в руках. А сумління вашого ажорди Залишить слід негаснучий в віках.

1970 р.

Збірка віршів "Рівненщина" має чудовий дизайн: поезія розташована на тлі авторських творів мистецтва, які надруковано чорно-білою фарбою, від чого вони виглядають більш проникливо. Тут і пейзажі рідної Колодіївки, де народився, ріс і вчився в школі, й портрет батьків і зображення стаї пустотливих лелек... Отже, тісно переплелися живопис і поезія.

Широ дякуємо митцеві за щедрий дарунок!

І. Герасенкова, редактор газети "А+Б"

Подорож на Чернігівську згадку

Серед багатьох завдань товариства "Просвіта" є ознайомлення молоді з культурною спадщиною, з героїчним минулим українського народу. Безперечно, важлива роль у цій справі належить екскурсійному поїзду. А в минулому році, завдячуючи зусиллям голови "Просвіти" проф. М.Г. Ярмоленка та секретаря П.П. Оксиківського, подорожі для студентів та викладачів КНУБА були профінансовані спонсорами. Сьогодні розповідь про подорож до чудового стародавнього міста Чернігова, яке розкинулося на берегах річки Десна.

День виїжджав чудовим: з вікон автобуса ми мимували зеленіми лугами та яскравим сонцем. По дорозі екскурсовод розповідав нам про Чернігівську землю й про історичні постаті, які вона породила. Слухали ми й вірші Ліни Костенко, яка оповідала у своїй поезії Чернігівський шлях,

по якому рухався наш автобус.

Ось і сам Чернігів – Батьківщина О. Довженка. Тут екскурсовод запропонував познайомитися зі стародавнім містом Чернігова – Дитинцем. З її розповіді ми дізналися, що старе місто займає 16 гектарів, й нині тут проживає близько 300 тис. жителів.

На території Дитинця ми побачили архітектурні споруди XI – XII ст., серед яких виділялася церква Святого Спаса, побудована у 1025 – 1026 роках на замовлення царя Мстислава Володимировича – брата Ярослава Мудрого. До XIV ст. стіни цієї будови не були зруйновані – жовтого кольору.

Сторінка "Просвіти"

У 1750 р. пожежа знищила церкву, але її з часом відбудували. У 1798–1799 рр. місцеві майстри виготовили і встановили у ній іконостас. Живопис, яким розписано стіни споруди, виконано олійними фарбами, а сюжети взяті з Євангелія. У Спасо – Преображенському соборі внічались і приймали іноземних послів. Тут було поховано семеро чернігівських князів, зокрема князя Михайла та його боярина Федора Всеволодовича, але поховання не збереглися. Окремі з них було вивезено до Архангельського собору за наказом І.Прозного.

(Продовження на стор. 3)

Храми Чернігова

(Закінчення Початок на стор. 2)

Подорож на Чернігівськє зв'язку

Борисоглібський собор було збудовано Миколою Святошею за князя Давида у 1122–1123 рр. через 100 років після Спаського. У період монгольського нашествия храм було зруйновано. У внутрішній частині забудови знаходяться могильні склепи – шифери саркофага, в яких ховали архієпископи.

На території Дитинця ми побачили будинок колегіуму, ректором якого був І. Максимович. Тут вивчали грецьку, латинську і польську мови, а також риторику, філософію та богослів'я. Курс навчання продовжувався в роки. Вчитися було важко: велика увага приділялася запам'ятовуванню і переписуванню. У 1776 р. навчальний заклад перетворили на духовну семінарію. Тут знаходилися бібліотека Ярослава Святославовича. Її було відкрито на базі монастиря й збудовано у 1700 р. на кошти Івана Степановича Мазепи. Свідченням цього є табличка, яка збереглася до нашого часу. Нині у трьох залах забудови знаходиться виставка ікон XVIII–XIX ст. Це ікони "Христос Вседержитель", "Коронування Марії", "Покров Богоматері", "Зішестя в пекло", "Апостол Іван Богослов", "Несення хреста", "Вознесіння", "Богоматір – всіх скорботних радість", "Ускінення слова Іоанна Предтечі", "Микола за житієм", "Нароження трійця" та ін., які написані фарбою темпера або олійю по дереву. За духом ікони є українськими, писали їх за канонічними ченцями або священиками. В іншому залі представлено ікони домов, що знаходилися в будинках пересічних українців. Сюжети їх переважно прості й писані вони простими людьми.

Ми відвідали й Антонієві черехи, побудовані у 1069 р. На території цього заповідника знаходиться Іллінський монастир (збудова XI–XII ст.). На початку XIX ст. підземна частина монастиря перетворилася на місце для прощі. Нині забудова знаходиться на реставрації. На території заповідника є церква Антонія, якого Святослав Ярославич запросив до Чернігова, де цей чернець прожив 3 роки, церкви Феодосія, Миколи Святшю, Храм з кімліцею, каплиці з гробницями, келії тощо. Екскурсовод повідомила, що церква Антонія Печерського знаходиться під землею на глибині до трьох метрів. Саме приміщення опалювалося кахельними печами, яких було п'ять (до цього часу залишилася лише одна). На цегляних стінах от печей збиралася конденсат води, тому тут було завжди сиро. Вологість складала 90%, влітку температура досягає +12, а взимку – +2.

Церква Феодосія Тотемського знаходиться на глибині 12 метрів, висота 8,5 м. Туристи познайомилися з житлом та умовами перебування ченців, з каліцями, де знаходяться моці поверхлих, тощо.

Ми відвідали архітектурні пам'ятки XVII–XIX ст.: побували на території Чернігівської фортеці з її дванадцятьма гарматами. Тут знаходиться будинок Чернігівського губернатора, гімназія, музеї ім. Тернавського, художній музей пам'ятки О.С.Плущиню, Святогірський та Смицький монастирі, церкви Святий Катерини (поч. XVIII ст.), Введення Богородиці в храм, який було побудовано за коштів І.Мазепи, Вовельська церква тощо. Ці споруди суттєво відрізнялися від Візантійських XI–XII ст. Вони побудовані в стилі українського бароко. Відвідали місце стародавніх поховань, де знаходяться кургани "Чорна могила" (середина X ст.), Гульбище та Безіменний, в яких знайдено Візантійські монети і коштовності, що були відправлені до Москви. Відвідали могили Опанаса Васильовича Марковича і сім'ї Кочубинських. Недалеко від річкового порту, збудованого на початку 90-х рр. XX ст. у стилі модерн, стоїть скульптура Т.Г.Шевченка. Тут ми сфотографувалися на пам'ять, тому що екскурсія закінчилася.

Споვნені приміжних вражень від побаченого і погученого ми поверталися до Києва. Пройдяючі вулицями сучасного Чернігова – чудового, чистого й зеленого міста новобудов – звернули увагу на безліч видих навчальних закладів I–IV рівня акредитації. Це Чернігівський технологічний та педагогічний університети, державний інститут економіки і управління, декілька філій, медичне училище тощо. Новобудови утопали серед безлічі золотих куполів храмів і церков, які тягнулися до неба, яскраво виблискували і нагадували своєю величчю про давнє минуле Української держави.

С. Савойська,
ст. викладач кафедри політичних наук

Відомі вчені КНУБА

Ім'я Леоніда Петровича Полякова та історія нашого навчального закладу пов'язані нерозривно. Його пам'ятають як талановитого вихователя наукових та інженерних кадрів, активного популяризатора наукових знань і прогресивних технічних рішень. У 1932 році Л.П.Поляков закінчив Дніпропетровський інститут інженерів транспорту. Вже в студентські роки у нього виявився хист до наукової діяльності, тому відразу після закінчення інституту вступає до аспірантури. Його науковій пошуки завершилися успішним захистом кандидатської дисертації на тему "Розрахунок аркових мостів з урахуванням надаркової будови". Ця робота мала позитивний резонанс серед науковців, які працювали над подібними проблемами.

У 1936–1937 рр. Леонід Петрович працював старшим науковим співробітником

ЖИТТЯ Л.П.ПОЛЯКОВА – ЗОЛОТА СТОРІНКА В ІСТОРІЇ УНІВЕРСИТЕТУ

Леонід Петрович Поляков – відомий український інженер і вчений в галузі залізобетонних конструкцій, доктор технічних наук, професор. Все його життя пов'язане з нашим університетом будівництва і архітектури. 22 серпня 2007 року йому виповнилося б 100 років. Він зробив вагомий внесок у розвиток будівельної науки, зокрема щодо проблем розрахунку і будівництва залізобетонних мостів.

Інституту електроварвання під керівництвом видатного вченого України Євгена Оскаровича Патона. Ця зустріч відіграла особливу роль у становленні молодого вченого. Леонід Петрович завжди згадував з бідсаду цю легендарну особистість.

У передвоєнні роки Л.П.Поляков набув першого досвіду викладацької роботи, працюючи доцентом кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій.

У роки Великої Вітчизняної війни Леонід Петрович був заступником начальника шкільного підрозділу 40-ї Армії. У 1943 р. майор інженерних військ Л.П.Поляков брав участь у визволенні Києва від фашистських загарбників. Його бойова частина на Балшко-Щучинському плацдармі, імітуючи удавану переправу, відтворювала німецькі війська під час наступу радянських військ на Лютьківському напрямку. Після війни, вже у 80-х роках, у селі Шучинка було збудовано величний пам'ятник відважним саперам. При проектуванні цього пам'ятника головним консультантом був колишній фронтвик

– професор Леонід Петрович Поляков.

Після демобілізації з армії у листопаді 1945 р. він повернувся до КІБІ працювати на кафедрі залізобетонних та кам'яних конструкцій. У цей час протягом восьми років до 1957-го Леонід Петрович працював деканом будівельного факультету, вивихи себе талановитим організатором навчального та наукового процесу, за що його поважали студенти і колеги. У спілкуванні Л.П.Поляков був демократичним, справедливим та порядним, його професійна вимогливість завжди подвигувалася на доброзичливість. Протягом п'яти років (1957–1962) Леонід Петрович був проректором інституту з навчальної роботи. І на керівній посаді він, насамперед, лишався самим собою – Людянином з великої літери.

Адміністративну та викладацьку роботу Леонід Петрович весь час поєднував з науковими пошуками, новими дослідженнями. У 1961 р. він успішно захистив докторську дисертацію на тему: "Дослідження сумісної роботи мостових арок з наскрізною низькою арковою будовою".

Після захисту дисертації працював професором, а з 1967 р. і до кінця життя – беззмінним завідуючим кафедрою залізобетонних та кам'яних конструкцій. Кафедра, яку очолював Леонід Петрович, стали завдяки йому справжнім колективом однодумців. Всі засідання він проводив творчо, вмів захопити своєю ідеєю всіх викладачів та аспірантів.

У Леоніда Петровича був особливий хист – вміння передавати свій досвід, наукові знання молодим вченим: він підготував понад 20 кандидатів наук, був автором 85 наукових праць, створив низку методичних посібників та розробок. Всі його праці мають і сьогодні вагомий значення для вітчизняної науки.

Людина-вчений, Людина-громадянин – Леонід Петрович Поляков був оцінений урядом і нагороджений орденами "Вітчизняної війни" (I та II ступенів), "Червоної Зірки", "Знак Пошани", 10 медалями та багатьма почесними грамотами.

Помер Л.П.Поляков у 1981 році і похований на Берковецькому цвинтарі в Києві.

Весь життєвий шлях, наукова, педагогічна діяльність професора Полякова, гідна праця його учнів, які продовжують справу свого вчителя – все це одна із золотих сторінок в історії Київського національного університету будівництва і архітектури.

А. Барашиков,
завідувач кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій, д.т.н., професор

На пагорбах київських...

ЛЕГЕНДИ І ТАЄМНИЦІ ФРОЛІВСЬКОГО МОНАСТІЯ

Свято-Вознесенський Фролівський монастир, 1910 рік.
(З фотоархіву доцента КНУБА О.Фролова)

Трохи історії

У Києві на давньому Подолі знаходиться одна з перлин столиці – Свято-Вознесенський Фролівський монастир. Тут все дише історією, спокоєм, благодаттю...

Точної дати виникнення київського дівочого Фролівського монастиря ми не знаємо; проте можна упевнено стверджувати, що на початку XVI ст. він вже існував. Обитель залишалася бідною, глухою і дерев'яною аж до початку XVIII ст. А тут раптом почався крутий зліт, що змінив в корені й долю її, і зовнішність. Це піднесення Фролівського монастиря пов'язане з падінням і ліквідацією іншої обители – Вознесенського дівочого монастиря, що розташовувався на Печерську, безпосередньо напроти Києво – Печерської лаври.

Річ у тому, що настоятелькою Вознесенського монастиря довгий час була легендарна Марія Магдалина – мати гетьмана Івана Мазепи, Марина Мазепина-Калединська.

Вознесенський монастир вважався елітарним – сюди йшли князівни, шляхтянки, дівчата з сімей козацької старшини. При монастирі існувала школа; її вихованки одержували вельми непогану для XVII ст. освіту, а додатково опановували унікальним золотощейним мистецтвом. Після Полтавської битви цей монастир був скасований, а всі черниці перевели у Фролівський. Вони принесли з собою свої багаті звичаї, своє мистецтво золотого шиття. Обитель стала справжньою спадкоємницею всього майна Вознесенського монастиря і знайшла нову, подвійну назву – Свято-Вознесенський Фролівський монастир. І по-

часлося могутнє кам'яне будівництво. Першою була побудована кам'яна соборна церква, яка й найменування одержала Вознесенська. Зводяться трапезна, келії, господарські споруди, розбивається сад, прикрашається кладовище...

І тут новий удар: жакхива пожежа 1811 р., про яку сучасники згадують із здриганням. Поділ тоді зайнявся неначе вогнем відразу. Знаменитий київський історик Н.Закревський згадує: "майже три дні горіло". Стверджують, що на подільських вулицях від жару вибухала цегла й уламки її долітали до Києво-Печерської лаври. Близько 40 черниць загинули в соборній церкві – задихнувшись в диму. Всі дерев'яні будови згоріли дотла, від кам'яних уцілило тільки нижні яруси...

Нове ім'я

Ми практично не знаємо імен архітекторів, що працювали у Фролівському монастирі до пожежі. А ось післяпожежний період тісно пов'язаний з ім'ям першого головного архітектора Києва – Антона Івановича Меленського, що поставив перед собою надзвичайно важке завдання, – зберегти все, що можна врятувати. "Меленський любовно зберігав давнічизну з відносно брамою в першому ярусі і на нього ставить ту, що впокорює вишуканою пропорційністю 3-русну дзвіницю. І стоїть вона як сичка на сичку, збираючи воедино весь ансамбль монастирських будов. Геніально!" – писала Л.Рахліна. Такою ж незвичайною, "двошаровою" зробилася в руках А.Меленського і соборна церква Вознесенська. Нижня частина стін її зберег-

Читачка нашої газети Марина Гусева (III курс КНУБА) звернулася до "А+Б" з проханням розповісти про Фролівський монастир, що знаходиться в Києві на Подолі. Ми доручили підготувати таку екскурсію нашому студенту Катерині Гречин, яка захоплюється історією нашого давнього міста.

"Туточуючи матеріал, я, насамперед, звернулася до записок краєзнавця, історика, екскурсовода Леонори Рахліної, – розповіла Катя. Відвідувати Поділ разом з нею – враження незвичайні. Я спробую написати про те, що чула від неї під час екскурсії."

лася, і це визначило незвичайний декор храму: архаїчний перший ярус з пілястрами, нішами різноманітної форми і соковитим декором – і голоустрогий другий ярус. Так що ж це за стиль? Барочний ампір. А може ампірне бароко? А може простіше – творчий почерк Майстра, що створив власний канон?"

Цілюще джерело

Є в ансамблі Фролівського монастиря й повністю самостійні творіння А.Меленського. Досконалістю архітектурного рішення впокорює Воскресенська церква-ротонда, увінчана зеленим напівсферичним куполом. Меленським спроектовані й будинок ігумені, двоповерховий корпус келій, прикрашений колонами.

Це церква Казанської Богоматері – це вже робота епархіального архітектора П.Спарро, і зведена вона в 1884 р. До речі, до цих пір дзвенить у дворі Фролівського монастиря невичерпне джерельце, до якого з особливою ніжністю відносяться й черниці, і богомольці. Вода з нього вважається цілющою. Бували люди говорять, що тут "висока енергетика". В усюкому разі, об'єктивними дослідженнями встановлено, що в цій джерельній воді є слабка домішка радону. Тобто у Фролівському монастирі дійсно існує хай не дуже могутнє, але безумовно цілюще радонне джерело. Та і взагалі сама аура тут цілюща. Не випадково говорять, що в монастир приходять за благодаттю: тут можна послухати молитви сестер і насолодитися красою церковного співу. До речі, Вознесенській соборній церкві знаходиться унікальна вишита ікона – може бути останній уцілілий в монастирському (не музейному) побуті зразок вознесенського шва. Але краще всього тут просто посидіти. Помовчати. Задуматися. І тоді обов'язково прийде до вас святі імена.

Черниця Нектарія

На другому поверсі трапезної до пожежі поміщалися настоятельські покої. За переказами, там же був вказаний хід в келію старци Нектарії –

одні з найприкметніших насельниць (від ред. – мешканок) Фролівського монастиря, що носила у миру ім'я Наталії Долгорукої.

Відлюдниця Фролівського монастиря була дочкою знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував юного царя від насильницької опіки Меншикова. Заручення дочку Шереметєва і дівчатко знаменитого державного діяча Петровської епохи графа Бориса Шереметєва. Її краса і знатність привертала загальну увагу, але її вибір упав на князя Івана Долгорукого, наближеного Петра II, що врятував ю

(Закінчення Початок на стор. 3)

ЛЕГЕНДИ І ТАСМНИЦІ ФРОЛІВСЬКОГО МОНАСТІРЯ

вальної бабці. Вони прожили в Березові вісім років. Весною 1738 року – новий удар: Івана Долгорукого, відраваного від всього світу, по злому наказу звинуватили в змові. На очах у збожеволілої дружини його схопили, закували і відвезли кудись. "Я кричала, билась... мене посадили в темницю, і вартового поставили". В ув'язненні Наталія народила другого сина. І два роки нічого не знала про долю чоловіка. Потім у вигляді найбільшої милости Наталії Долгорукої дозволено було покинути заслання, при цьому мимоходом її повідомили, що чоловіка її вже більше року немає в живих: його стратили болісно, через четвертування. Без провини, без можливості виправдатися. З двома дітьми двадцятишестирічна вдова повернулася в будинок, де колись проходило її пишне весілля.

Виростивши своїх дітей, давши їм освіту і забезпечивши їх майбуття, Наталія Долгорука виїхала до Києва й прийняла постриження, одержавши при цьому ім'я Нектарії. Згідно переказу, напередодні постриження вона довго бродила берегом Дніпра й в його води кинула свою обручку. А через 30 років іеромонахія Фролівського монастиря Нектарія запише в своїх записках: "Я довела восьмою світу, що я в любові вірна". Померла княгиня в своїй монастирській келії на 57-му році життя. Похована вона в Києво-Печерській лаврі.

К.Гречин,
випускниця КНУБА,
студкор газети

Культура спілкування

ДЕ НАБРАТИСЯ ЕТИКЕТУ?

З раннього віку ми розуміємо, що в цьому світі не самі. Ми живемо з людьми, спілкуємося з ними вдома, на роботі, у бібліотеці, транспорті, в магазині, театрі, на вулиці. Та не кожен замислюється, як багато залежить від нашого вміння спілкуватися. Про це вирішили поміркувати, опитуючи друзів, знайомих, викладачів студкори газети А+Б Наталія Баран і Тетяна Яценко.

Як стати культурним

Про культуру спілкування здебільшого чуємо у школі від класного керівника чи в університеті, на лекціях з етики, якщо, звичайно, такі є. Щасливці основні етичні засади черпають від батьків. Коли працювали над темою, то вирішили запитати студентів, що вони знають про культуру спілкування. Більшість зізнавалася, що про це ще не говорили ні нікого. Дехто чув щось подібне у школі, але вже не пам'ятає, - мовляв, давно це було. Можливо тому зараз менше в побуті зустрічаємося із ввічливістю, доброзичливістю. Якщо люди на високому рівні не можуть порозумітися, якщо публічні політики дозволяють собі таке, чого не мало б бути і близько, то пересічна людина думає: якщо їм це можна, то мені – поготів!

Як розповіла нам ст.викладач університету Ніна Миколаївна Д., проблема культури спілкування актуальна не лише для нашого суспільства. Наприклад, у Канаді чи Сполучених Штатах спілкуватися навчають ще в дитсадку. Часто ми не замислюємося, що рівень нашої культури сприяє розвитку держави або ж руйнує його.

Як вважає Василь Сенчашин, п'ятикурсник КНУБА, усе залежить від самої людини, від її виховання та оточення. Товариші чи колектив впливають не лише на дітей, а й на дорослих. Яким ти не був би, перебуваючи тривалий час у певному середовищі, набираєшся певних звичок і мовних "перл".

Папусу – одне, українцю – друге

Про етикет говорили ще стародавні філософи Конфуцій, Сократ, Платон, Аристотель. Через кілька століть цієї проблемою зацікавилися Спіноза, Гоббс, Вольтер, Руссо, Гельвецій...

Ще давньогрецький філософ Сократ заснував учення про норми моралі і моральної свідомості людей як про головний фактор їхнього спілкування між собою. Навену, усі читали книжки Д.Карнегі, зокрема його бестселер "Як здобувати друзів і впливати на людей". Окремі висловлювання американця актуальні для кожного суспільства: "щиро цікавтеся іншими людьми", "усміхайтеся", "будте добрим слухачем", "ніколи не кажіть людям, що вони не має рації".

Цікаво, що слово "етикет" у перекладі з французької означає "ярлик", "етикетка", "церемоніал", тобто порядок проведення певної церемонії. У кожному суспільстві етикет є системою правил поведінки, дозволу і заборон, що формують певні моральні норми. Скажімо, для папуаса Нової Гвінеї великою пристойністю було кинути близькому кістку в обличчя, адже так вони ділилися їжею. В американських індійців лікар плює на пацієнта, і це є знаком благоволення.

Та ми не індіанці і не папуаси. Ми маємо свою культуру з її усталеними звичаями і традиціями. І тому мусимо засвоєвати правила етикету, британцями українцям. Та часто скоро запозичаємо

чуже, не думаючи, чи добре воно для нашої ментальності. Для чоловіків-українців завжди було звичним знімати у приміщенні шапку чи капелюха. Під впливом американізації цим правилом тепер, на жаль, нехтують...

Цікавий епізод з життя. Влітку ми були у Львові. На одному з трамвайних маршрутів працює водій, який ледь не на кожній зупинці просить пасажирів бути взаємно ввічливими, поступливими з мисцями дітям та літнім людям чи немінчим. Нам, як і іншим людям, хто їхав з ним вперше, було цікаво пробратися уперед, аби здобувати на "дивного" водія. До речі: такі попередження на зупинках робляться і у київському метро, але це ж говорити магнітофоном...

Ми міркували, чи це нинішня рівність між людьми або щось інше спричиняє до того, що мало хто вважає за потрібне поступитися у транспорті місцем іншому. Часто доводиться бачити, як мікміською "маршруткою" повертаються на вихідні додому студенти: хлопці приходять завчасно, аби зайняти сидіння місця. Недіями на одній нозі стоять їхні односельчанки, колишні однокласниці. Сидіти, на що спроможні сучасні "джентльмени" – це потримати дівчачий пакетик чи сумочку...

Емоційна "бесіда" по мобільному

Окремої теми заслуговує розмова по мобільному телефону. Часто людина так захоплюється бесідою, забуваючи, що вона на вулиці, у магазині чи транспорті.

А коли до того додаються матюки чи емоційні жести – потерпають випадкові перехожі, пасажирі. Як слушно зауважила першокурсниця СТФ Оля Ткачун, часто водій не може збавити, чи пасажир розмовляє по мобільному, чи просить зупинити. Нещодавно Міністерство культури ініціювало законопроект "Про культуру спілкування мобільним телефоном". Є навіть пропозиції запровадити для школярів факультативи на цю тему.

Культурі спілкування треба вчитися

Особливо наше невміння спілкуватися "вихлюпується" у конфліктних ситуаціях, – продовжує розповідати Ніна Миколаївна Д. – Мусимо усвідомити, що всі ми дуже різні, тому уникнути конфлікту в непорозумінні неможливо. Треба навчитися цивілізовано розв'язувати ці проблеми. Надзвичайно актуальна сьогодні культура спілкування у побуті. Ми мусимо пам'ятати, що проблеми спілкування є скрізь. Часто конфлікти є наслідком невміння спілкуватися. Це проявляється на всіх рівнях: побутовому, професійному, міжнаціональному. Тому, на мою думку, необхідно в книжках, газетах, а також безбачливо інформувати суспільство про важливість зміцнення спілкування.

Якщо людина змінює себе від дотримання правил пристойності, то вона вимушує шляхи для необмеженого виявлення власних хиб. Цей афоризм належить відомому французькому філософу, есеїсту Шарлю Монтеск'є. Невідомою складовою культури нашої поведінки є культура спілкування. Чи вміємо ми спілкуватися, залежить від нашого виховання, від системи цінностей, якої дотримуємося.

Н.Баран, Т.Яценко,
студкори газети

ХТО ПІДЕ НА КУРСИ...?

Модель Hyundai Tucson

Автомобіль LADA (Калина) 1118

Модель KIA Sorento

Модель AUDI A 6-5

Для тих, хто вирішив навчитися водити автомобіль, цікавою буде інформація: у Києві 38 автоскол, а всіх їх представництво – 67. Вартість навчання на курсах (категорія "В") значним чином відрізняється – від 850 до 2500 гривень. У вартості курсів враховується: теоретична частина, бензин, масло, техобслуговування.

Найнижчі ціни у автосколі "Агат" ПП, а найвищі у – "Енергія руху". Найпоширенішою є ціна – до 1300 грн. Медична довідка коштує до 150 грн. Якщо порівняти з Німеччиною, то в ній вартість курсів обійдеться за аналогічних умов у кругленьку суму – 2500\$. У Західній Європі перед медкомісією взагалі забороняється пити спиртні напої протягом півроку.

Представництва найдешевшої автосколи "Агат" ПП розташовані в Новобуличах за адресами: вул. Академіка Булаховського, 28а та вул.Уборевича в приміщенні ЗОШ №304. Автомобільний парк цієї автосколи складають машини Skoda, Volvo та VAZ.

Автоскола "Енергія руху" має власне одне представництво і розташована в Києво-Святошинському районі по вул. Антонова, 5, поблизу спортивного комплексу "Чайка". Автомобільний парк складають машини Ford, BMW, Fiat. Найбільше представництво – 10 – належить автосколі "Сигнал". Вони знаходяться в усіх районах, за винятком Дніпровського та Солом'янського. Автоскола "Сигнал" має одну з найкращих репутацій у місті, її рекомендують, тому що в ній працюють найкращі викладачі та інструктори. Вартість навчання на курсах складає 970 грн. Автопарк школи "Сигнал" є одним з найрізноманітніших: Alfa Romeo, Audi, Mercedes, Peugeot, Volkswagen.

Загалом, той, хто вже вирішив іти на курси, має змогу обрати до душі автомобіль, на якому він бажає здавати водіння. До дайки найпоширеніших та Daewoo (у 21). Вибір київських автоскол чималий – близько п'ятдесяти марок автомобілів, серед яких знайдемо Lexus, Mazda, Hyundai, Jaguar, Chrysler, Honda, Mitsubishi, Nissan, Chevrolet, Citroen, Dacia, Infiniti, KIA, Lancia, Renault, Rover, Saab, Seat, Suzuki, Subaru, Toyota, Opel, FAZ, Москвич, FAZ тощо.

Б.Герасько, студкор, випускник ПСУТ

"ЗОЛОТИЙ ЧЕРЕВИЧОК" ДЛЯ ЩАСТЯ

Не за горами осінь. Дощ і негода. Але попри таку погоду нам все одно хочеться виглядати елегантно і жіночно і зводити з розуму чоловіків. Щоб виглядати на всі сто, жінці потрібно зовсім небагато. У неї в гардеробі повинна бути не одна пара взуття. Різні фірми пропонують свій товар. Головне не забувати в цьому величезному виборі і знайти той "золотий черевичок", який дійсно зробить вас щасливими.

Сайтові модельєри напередбачили пропонують свої новинки. Цієї осені актуальний круглий і гострий ніс, високий стійкий каблук, каблук чарочка і шпилька. Не забули вони і про вінтаж (від слова vintage – давніше, що повернулося у моду, наприклад, рюхаділля – від ред.). Знов повернулася мода наших мам і бабусь. Мода 60-80 років не кинула і небуття. Вона відродилася, але з новими елементами.

Як і раніше, залишається в моді класичний стиль. Модне цього сезону й і лаковане взуття. Висота каблука варіюється від 3 до 12 см. Все залежить від смаку і бажання. Вибір великий.

Цієї осені дуже модні вільні ремінці і застіжки на металевій декоративній пряжці. Мода – модно, але не варто забувати, що жінка тільки з ідеальною

формою ніг може носити таке взуття. Нога виглядає коротшою із-за яскраво вираженої горизонтальної лінії ремінця. Втім, є і моделі з косим ремінцем, що йде до кісточки, які непогано виглядатимуть на вашій нозі.

Лак не втратив і сьогодні свої актуальності. Вінтажна мода. Мода минулої століття. Як кажуть, є на що подивитися й що купити. Товар на будь-який вік і на будь-який смак.

Класика

Класичні туфлі користуються у жінок підвищеним попитом. Вони зручні при ході. Виробники пропонують величезний вибір такого

взуття. Форма таких моделей може мінятися від сезону до сезону залежно від моди. Але класика завжди залишається класикою. Вона може бути виготовлена з натуральних і синтетичних матеріалів. Класичне взуття – це не просто аксесуар до одягу. Це стиль життя, це певний соціальний статус.

Черевички на шнуріванні – хіт осіннього сезону

Жіночі взуття уміє полонити і спокушати. Встояти неможливо і, піддававшись чарам, жінка набуває червоної пари взуття.

Закриті осінні туфлі

Як ніякі інші підійдуть для осені. Вибір фасонів і напрямів величез-

ний. Це може бути як гострий, так і круглий, тупий ніс. Пам'ятайте, що взуття – це дзеркало індивідуальності.

Туфлі всієї потрібні... Туфлі всієї важливі... Все залежить від погодних умов. Висота каблука – це ваш вибір, ваш стиль, віддзеркалення вашого сприйняття миру. Різноманітність фасонів взуття осіннього сезону вражає своєю уявою. Вибір залишається за вами!

Матеріал для газети підготувала
Софія Каждан
(3 курс КНУБА)

НЕ ГРІХ І ПОСМІЯТИСЯ...

Із заяви студента: "Прошу надати мені стипендію у зв'язку з тяжким матеріальним становищем, викликаним відсутністю стипендії".

Йде екзамен-тест. На запитання треба відповісти так "так" або "ні". Один із студентів викладає монетку і записує результати. Викладач думає: "Цей першим закінчить". Екзамен закінчився, усі студенти вже написали і пішли, а цей далі сидить і монетку підкавляє.

Викладачеві набридло, він підходить і запитує: – Ну що, відповів на запитання? – Так. – А що тепер робиш? – Перевіряю.

Викладач приймає іспит у студента. Заходить гарненько студенточка. – Поставте мені "п'ятірку"! – Так люди тут за "п'ятірку" кістками лягають?! – Куди?

Зібрала С.Мартинюк,
студентка ІІ курсу

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua (розділ новини), e-mail: knuba@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б"
Свідчення про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів. Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редатор Ірина Герасценкова
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35